

РЕШЕНИЕ

№ 41020

гр. София, 22.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕД
ЧЛ

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **6844** по описа за **2026** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 285, ал. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по касационни жалби, подадени от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН) при Министерството на правосъдието, чрез юрк. Н., и от Н. Г. Т., чрез процесуалния му представител адв. М., против Решение № 7956 от 26.02.2026 г., постановено по адм. дело № 4059/2025 г. по описа на Административен съд – София-град (АССГ), I отделение, 84 състав, с което ГДИН е осъдена да заплати на Н. Г. Т. сумата от 18 000 евро - обезщетение за претърпени неимуществени вреди от нарушения на чл. 3, ал. 1 и ал. 2 ЗИНЗС за периода от 01.10.2023 г. до 30.10.2023 г., ведно с компенсаторна лихва в размер на 3 610,38 евро за периода от 03.10.2023 г. до 16.04.2025 г. и законна лихва върху главницата от 16.04.2025 г. до окончателното изплащане. Със същото решение искът е отхвърлен в останалата част – за разликата над 18 000 евро до пълния предявен размер от 153 387,56 евро, както и за претендираната компенсаторна лихва за периода от 01.10.2023 г. до 03.10.2023 г.

С касационната жалба на ГДИН се поддържат оплаквания за неправилност на първоинстанционното решение поради нарушение на материалния закон и необоснованост. Оспорва се изводът за наличие на противоправно бездействие на затворническата администрация, намиращо се в пряка причинно-следствена връзка с

претендираните неимуществени вреди. Излагат се доводи, че насилието спрямо ищеца е извършено от други задържани лица, а не от служители на администрацията, както и че след узнаване за инцидента са предприети необходимите мерки за защита на пострадалия, включително осигуряване на медицинска помощ, извършване на проверка, налагане на дисциплинарни наказания на отговорните лица и преместване на ищеца в защитено спално помещение. Оспорва се като завишен и определеният размер на обезщетението. Иска се отмяна на решението и отхвърляне на предявения иск.

Касаторът Н. Г. Т. оспорва решението на АССГ в отхвърлителната му част, като счита, че определеният от съда размер на обезщетението е занижен и не съответства на характера и тежестта на претърпяното физическо и сексуално насилие, множеството телесни увреждания, преживените страх и унижение и установеното посттравматично стресово разстройство. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. М., който се позовава на практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) по чл. 3 ЕКПЧ. Посочват се решенията от 03.03.2015 г. по дело М.С. v. Р., жалба № 23692/09, и от 15.01.2019 г. по дело Gjini v. S., жалба № 1128/16. Въз основа на тях се поддържа, че присъденото с решението на АССГ обезщетение не съответства на тежестта на установеното нарушение и на стандартите за справедливо обезщетение, възприети в посочената практика. Претендира се пълният предявен с исковата молба размер на обезщетението.

Всяка от страните оспорва касационната жалба на ответната страна.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационните жалби.

Административен съд София-град, ХХІХ-ти тричленен състав, като прецени допустимостта на жалбите и наведените в тях касационни основания, съгласно разпоредбата на чл. 218 АПК, приема за установено следното:

Касационните жалби са подадени от надлежни страни, срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт, в срока по чл. 211 АПК, поради което са процесуално допустими.

Разгледани по същество, касационните жалби са неоснователни.

Производството пред АССГ е образувано по искова молба от Н. Г. Т., с която е предявен кумулативно съединен главен и акцесорен иск срещу ГДИН за заплащане на обезщетение в размер общо на 300 000 (триста хиляди) лева, равняващи се на 153, 387, 56 евро, за претърпени неимуществени вреди от нарушения на чл. 3, ал. 1 и ал. 2 от ЗИНЗС, ведно със законна лихва от 01.10.2023 г. до окончателното ѝ изплащане. Исковата молба се основава на твърдения, че в периода от 01.10.2023 г. до 16.04.2025 г. ищецът е претърпял неимуществени вреди, произтичащи от незаконосъобразно бездействие на служители на ГДИН (ЦСЗ), изразяващи се в засягане на личността и достойнството, изживян страх, претърпени болки и страдания от наранявания при нанесен побой, психически стрес и негативни емоционални преживявания.

За да обоснове извод за частична основателност на исковата претенция, първоинстанционният съд е приел за установено от фактическа страна, че ищецът Н. Г. Т. е поставен под ограничено запрещение, страда от лека умствена изостаналост и епилепсия и е с определена трайно намалена работоспособност от 50 на сто. На 16.09.2023 г. същият е приведен в Централния софийски затвор като обвиняем за престъпления по чл. 149, ал. 2, т. 1 и чл. 152, ал. 4, т. 1 НК, а на 21.09.2023 г. е преразпределен в корпуса на затвора и настанен в общо спално помещение с други задържани лица. На 01.10.2023 г. ищецът е бил подложен на физическо и сексуално насилие от свои съкилийници. Във връзка с този

инцидент, с влязла в сила заповед № Л-31/23.01.2024 г. на началника на Затвора – С., е ангажирана дисциплинарната отговорност на младши инспектор Г. Г. С., надзирател I степен в затвора в [населено място]. Въз основа на посочената заповед и останалите писмени доказателства съдът е установил, че служителят е възприел упражняването спрямо ищеца насилие, без да предприеме необходимите действия за неговото предотвратяване и преустановяване, като е дал и знак на други задържани лица да го бият. Установено е също, че служителят е подложил ищеца на унизително отношение, включително като го е принудил да почиства коридора с четка за зъби. На 03.10.2023 г. ищецът е представил писмени обяснения пред администрацията на затвора, в които е описал извършените спрямо него посегателства и е поискал медицински преглед. При организираното същия ден медицинско освидетелстване са констатирани множество травматични увреждания, включително охлузвания, кръвонасядания, разкъсно-контузна рана в областта на главата и следи от изгаряния по корема и долните крайници. Впоследствие ищецът е преместен в защитено спално помещение, а със заповеди от 05.10.2023 г. на участвалите в насилието задържани лица - С. Т. Б., И. М. В. и А. К. А., са наложени дисциплинарни наказания.

В хода на съдебното производство е изслушана съдебно-психиатрична експертиза, според заключението на която вследствие на преживяното насилие ищецът е развил посттравматично стресово разстройство, намиращо се в процес на отзвучаване. Установени са интензивни негативни емоционални преживявания, страх, тревожност, социално отдръпване и промяна в поведението, изразяваща се в затваряне в себе си, избягване на социални контакти и силно безпокойство от евентуално повторно попадане в затворническа среда.

Събрани са гласни доказателства посредством разпит на свидетелите Р. К. В., Ц. Е. М. и М. Р. Т.. Същите са дали сведения относно физическото и психическото състояние на ищеца след инцидента.

Въз основа на събрания доказателствен материал първоинстанционният съд е приел, че предявеният срещу ГДИН иск е допустим, а разгледан по същество – частично основателен. Посочил е, че през релевантния период ищецът е бил задържан под стража в място за лишаване от свобода, а претенцията му се основава на твърдения за нарушения на чл. 3, ал. 1 и 2 ЗИНЗС, осъществени чрез действия и бездействия на служители от затворническата администрация, поради което са налице предпоставките за разглеждането ѝ по реда на чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС.

По отношение на материалноправните предпоставки за ангажиране на отговорността на ответника съдът е приел, че администрацията не е изпълнила нормативно установеното си задължение да осигури безопасността и личната неприкосновеност на задържаното лице. Изложил е съображения, че служителите от надзорно-охранителния състав са длъжни да наблюдават поведението на задържаните лица и при установяване на опасност за живота, здравето или сигурността им незабавно да предприемат необходимите защитни мерки. Приел е, че в случая служител на администрацията не само е бездействал при непосредствено възприето насилие, но и с поведението си е допринесъл за неговото продължаване. Съдът е счел, че по този начин е нарушено позитивното задължение на държавата да защитава физическата и психическата неприкосновеност и човешкото достойнство на лицата, намиращи се под нейния контрол, като установеното поведение съставлява нарушение на забраната по чл. 3, ал. 1 и 2 ЗИНЗС.

За доказани са приети и настъпилите неимуществени вреди, изразяващи се във физически

болки и страдания от причинените телесни увреждания, както и в страх, унижение, тревожност и продължителни неблагоприятни психически преживявания. В тази насока съдът е кредитирал медицинската документация, заключението на съдебно-психиатричната експертиза и свидетелските показания, като е приел, че между противоправното поведение на служителя и установените увреждания е налице пряка причинно-следствена връзка. Посочил е, че вредите са не само предполагаеми по силата на оборимата презумпция на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС, но и установени чрез събраните доказателства, като по характер и интензитет надхвърлят обичайните неблагоприятни преживявания, свързани със задържането под стража.

Относно времевите предели на отговорността съдът е разграничил периода на противоправното поведение от продължителността на неговите вредоносни последици. Приел е, че бездействието на администрацията, изразяващо се в непредприемане на своевременни мерки за преустановяване на насилието и осигуряване на медицинска помощ, е продължило до 03.10.2023 г., когато след подаденото от ищеца оплакване е организирано медицинското му освидетелстване и са предприети защитни действия. Същевременно е отчел, че причинените от нарушението страх, несигурност и унижение са продължили до освобождаването на ищеца на 30.10.2023 г. Приел е, че установените след тази дата психически страдания представляват последици от вече осъщественото нарушение, а не самостоятелно или продължаващо противоправно поведение на администрацията, поради което не обосновават определяне на допълнителен период на нарушение.

Първоинстанционният съд е отхвърлил възражението на ответника за предприети адекватни защитни мерки, като е посочил, че последващото дисциплинарно санкциониране на виновните лица и преместването на ищеца в защитено помещение не заличават допуснатото нарушение и не освобождават държавата от отговорност за причинените вреди. За недоказано обаче е приел твърдяното самостоятелно нарушение на чл. 60 ЗИНЗС, изразяващо се в ненастаняване на ищеца в специално отделение съобразно здравословното му състояние и повишената му уязвимост. В тази връзка е изложил съображения, че не е установено към момента на първоначалното настаняване затворническата администрация да е разполагала с информация и медицинска документация за заболяванията му, налагащи прилагането на специален ред за настаняване. Поради това е приел, че отговорността на ответника произтича от установените противоправни действия и бездействия във връзка с инцидента от 01.10.2023 г., а не от самото настаняване на ищеца в общо спално помещение.

При определяне на размера на обезщетението съдът е приложил критерия за справедливост по чл. 52 ЗЗД, като е съобразил характера и тежестта на упражненото насилие, вида и множеството на причинените телесни увреждания, интензитета и продължителността на физическите и психическите страдания, установеното посттравматично стресово разстройство, както и повишената уязвимост на ищеца, обусловена от здравословното и психическото му състояние. Въз основа на съвкупната преценка на тези обстоятелства е определил обезщетение за неимуществени вреди в размер на 18 000 евро за периода от 01.10.2023 г. до 30.10.2023 г., като е счел, че този размер съответства на принципа на справедливостта. За разликата до пълния предявен размер от 153 387,56 евро искът е отхвърлен като неоснователен.

По акцесорните претенции съдът е приел, че се дължи обезщетение за забава в размер на 3 610,38 евро за периода от 03.10.2023 г., приета за дата на преустановяване на

противоправното бездействие, до предявяването на иска, както и законна лихва върху присъденото обезщетение, считано от 16.04.2025 г. до окончателното изплащане на сумата.

В съответствие с тези мотиви първоинстанционният съд е осъдил ГДИН да заплати на ищеца сумата от 18 000 евро, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, ведно с присъдените лихви и разноски в размер на 158,50 евро, като е отхвърлил исковата претенция в останалата ѝ част.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

По жалбата на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“:

Правилен е изводът на първоинстанционния съд, че по делото са установени предпоставките за ангажиране на отговорността на ответника ГДИН по чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС за нарушение на забраната по чл. 3, ал. 1 и 2 от същия закон. Доводите за обратното в касационната жалба не се споделят от настоящия съд. Несподелима е тезата на касатора, че отговорността му е изключена поради обстоятелството, че непосредствените извършители на физическото и сексуалното насилие са други задържани лица. Забраната по чл. 3 ЗИНЗС, тълкувана в съответствие с чл. 3 КЗПЧОС, включва не само задължението на държавните органи да се въздържат от изтезания и нечовешко или унижително отношение, но и позитивното им задължение да осигурят ефективна защита на физическата и психическата неприкосновеност на лицата, намиращи се под техен контрол.

В този смисъл в решението си от 10.05.2001 г. по делото *Z and Others v. the U. K.*, жалба № 29392/95, § 73, ЕСПЧ приема, че чл. 3 във връзка с чл. 1 от Конвенцията задължава държавата да предприема мерки за защита на лицата от забранено третиране, включително когато то произхожда от частни лица. Това задължение предполага предприемането на разумни мерки за предотвратяване на малтретиране, за което компетентните органи са знаели или е следвало да знаят.

Посоченият принцип намира конкретно приложение в условията на задържане под стража. В решението от 10.02.2011 г. по делото *Premišiny v. R.*, жалба № 44973/04, §§ 83–90, ЕСПЧ разглежда позитивното задължение на държавата да защитава задържаните лица от насилие, упражнявано от техни съкилийници, като приема, че то включва предприемането на разумно необходимите мерки за предотвратяване и преустановяване на посегателствата. Сходен подход е възприет и в решението от 29.10.2013 г. по делото *D.F. v. Latvia*, жалба № 11160/07, относно отговорността на държавата при неизпълнение на задължението за защита на задържано лице от известен на администрацията риск от насилие.

В настоящия случай отговорността на ГДИН не се основава единствено на неизпълнение на общото задължение за надзор върху задържаните лица. От събраните доказателства, включително влязлата в сила заповед № Л-31/23.01.2024 г. за дисциплинарно наказание на служителя от надзорно-охранителния състав, обсъдена в съвкупност с останалите писмени доказателства, първоинстанционният съд обосновава е установил конкретно противоправно поведение, изразяващо се както в непредприемане на необходимите действия за преустановяване на непосредствено възприетото насилие, така и в действия, способствали за неговото продължаване и накърняващи достойнството на ищеца.

По аргумент от чл. 291 ППЗИНЗС надзорно-охранителният състав е натоварен със задължения по осигуряване на реда, безопасността и сигурността в местата за лишаване от свобода, както и по предотвратяване и пресичане на нарушения и престъпления.

Установеното поведение на служителя е несъвместимо с тези задължения. Същият е възприел упражняването спрямо ищеца физическо и сексуално насилие, без да предприеме необходимите мерки за неговото преустановяване, като според коректно възприетите от първоинстанционния съд фактически констатации е насърчил други задържани лица да упражнят насилие и лично е подложил ищеца на унизително отношение.

При тези обстоятелства не може да се приеме, че администрацията не е разполагала с възможност да установи опасността или че вредоносното събитие представлява изцяло непредвидимо поведение на трети лица. Насилието е било непосредствено възприето от служител, натоварен със задължението да осигурява безопасността на задържаните лица, като поведението му не се е ограничило до пасивно неизпълнение на това задължение. Ето защо правилно първоинстанционният съд е приел, че е осъществено нарушение на чл. 3, ал. 1 и 2 ЗИНЗС, обосноваващо отговорността на ГДИН по чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС.

Друг извод не следва от предприетите след инцидента действия. Организирането на медицински преглед на 03.10.2023 г., преместването на ищеца в защитено помещение и налагането на дисциплинарни наказания на отговорните лица представляват последващи мерки, които не заличават вече осъщественото нарушение. Посочените мерки са относими към оценката на последващите действия на администрацията за защита на ищеца и предотвратяване на нови посегателства, но не заличават вече осъщественото нарушение и не изключват отговорността на ответника за настъпилите вследствие на него вреди.

Неоснователно е и оплакването за липса на причинно-следствена връзка между противоправното поведение и настъпилите неимуществени вреди. Установеното неизпълнение на задължението за своевременна намеса е позволило продължаването на упражняването насилие, а активното поведение на служителя е допринесло за унизителното третиране на ищеца. Вредоносните последици са установени с медицинската документация, заключението на съдебно-психиатричната експертиза и свидетелските показания. Констатирани са множество телесни увреждания, както и посттравматично стресово разстройство, намиращо се в причинна връзка с преживяното насилие. Следва да се отбележи, че при установеното нарушение на чл. 3 ЗИНЗС е приложима и оборимата презумпция по чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС за настъпване на неимуществени вреди. В случая обаче вредите не се извеждат единствено от тази презумпция, а са установени и чрез събраните доказателства, позволяващи преценка на техния конкретен характер, интензитет и продължителност.

При тези данни правилно първоинстанционният съд е приел, че са налице материалноправните предпоставки за ангажиране на отговорността на ГДИН по чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС. Доводите в касационната жалба не обосновават извод за неправилност на решението в тази му част.

По касационната жалба на Н. Г. Т.:

Касаторът поддържа оплакване за неправилност на решението в частта относно размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди поради нарушение на критерия за справедливост по чл. 52 ЗЗД. Счита, че присъденото обезщетение е занижено и не съответства на характера и тежестта на претърпяното физическо и сексуално насилие, както и на произтеклите от него психически страдания, включително преживените страх и унижение и установеното посттравматично стресово разстройство. Оплакването е неоснователно.

Размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя въз основа на

конкретните обстоятелства, характеризиращи увреждането и неговите последици, като се съобразяват характерът и тежестта на нарушението, интензитетът и продължителността на физическите и психическите страдания, както и индивидуалното им отражение върху пострадалото лице.

В случая първоинстанционният съд е отчетел тежестта на упражненото физическо и сексуално насилие, множеството травматични увреждания, преживените страх и унижение, установеното посттравматично стресово разстройство и повишената уязвимост на ищеца, обусловена от неговото здравословно и психическо състояние. Съобразено е и обстоятелството, че вредоносните последици не са се изчерпали с непосредствено причинените телесни увреждания. От заключението на съдебно-психиатричната експертиза се установява продължило психическо отражение на преживяното насилие, изразяващо се в страх, тревожност, социално отдръпване и чувство на несигурност. Тези последици подлежат на отчитане при определяне на обезщетението, независимо че противоправното оведение на администрацията е било преустановено.

Неоснователно касаторът се аргументира с практиката на ЕСПЧ като основание за присъждане на обезщетение в претендирания размер. Конкретно се сочат решения по делата *М.С. v. Р.*, жалба № 23692/09, и *Gjini v. S.*, жалба № 1128/16, които действително се отнасят до насилие между задържани лица и неизпълнение на позитивните задължения на затворническата администрация.

В решението от 03.03.2015 г. по делото *М.С. v. Р.*, жалба № 23692/09, ЕСПЧ е разгледал случай на физическо и унизително третиране на задържано лице от негови съкилийници, при което националните органи не са осигурили необходимата защита и не са провели ефективно разследване. В §§ 92–95 Съдът приема, че държавата не е изпълнила позитивното си задължение да осигури физическата и психическата неприкосновеност на пострадалия, като в § 93 изрично отчита, че присъденото на национално равнище обезщетение от приблизително 750 евро е значително по-ниско от присъжданите в сходни случаи суми. Прилагайки чл. 41 от Конвенцията, в § 116 ЕСПЧ определя справедливо обезщетение в размер на 15 000 евро, от което приспада вече присъдените 750 евро, като постановява изплащането на 14 250 евро.

В решението от 15.01.2019 г. по делото *Gjini v. S.*, жалба № 1128/16, ЕСПЧ е разгледал случай на тежко физическо и унизително третиране на задържано лице от негови съкилийници, при неизпълнение на задължението на затворническата администрация да осигури защитата му. В § 107, при определяне на справедливото обезщетение, ЕСПЧ отчита преживените унижение и страдания, уязвимото положение на пострадалия, липсата на необходимата защита и непровеждането на ефективно разследване. При предявена претенция за 100 000 евро и като съобразява полученото на национално равнище обезщетение от 2 350 евро, Съдът присъжда 25 000 евро за неимуществени вреди.

Посочените решения, както и тези цитирани във връзка с касационната жалба на ГДИН, са относими към настоящия спор, доколкото потвърждават задължението на държавата да осигури ефективна защита на задържаните лица срещу насилие от други задържани, както и необходимостта от адекватно обезщетяване на вредите при неизпълнение на това задължение.

От тях обаче не следва, че във всеки случай на нарушение на чл. 3 от Конвенцията националният съд е длъжен да присъди обезщетение в идентичен или по-висок размер. При определяне на обезщетенията по посочените дела ЕСПЧ е съобразил не само

тежестта на преживяното насилие, но и конкретните обстоятелства, характеризиращи поведението на държавните органи, включително неизпълнението на процесуалното задължение за ефективно разследване. Именно съвкупността от тези обстоятелства е обусловила определения по справедливост размер на обезщетението. Следователно присъдените суми не могат да бъдат разглеждани изолирано от фактическите и правни особености на съответните производства.

В настоящия случай предмет на разглеждане е отговорността на ГДИН по чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС за установеното нарушение на чл. 3 от закона, изразяващо се в противоправно поведение на служител от надзорно-охранителния състав във връзка с упражненото спрямо ищеца насилие. По делото са установени предприети след инцидента действия по медицинско освидетелстване, защита на пострадалия и дисциплинарно санкциониране на отговорните лица. Макар тези действия да не изключват отговорността за вече осъщественото нарушение, те представляват обстоятелства, които отличават настоящия случай от разгледаните от ЕСПЧ хипотези, при които наред с неизпълнението на позитивното задължение за защита е установено и самостоятелно нарушение на процесуалното задължение за ефективно разследване.

Следва да се отбележи, че обезщетението от 18 000 евро, определено от първоинстанционния съд, е съпоставимо с размера на справедливото обезщетение, възприет от ЕСПЧ по делото *M.C. v. R.* Макар да е по-ниско от присъдените 25 000 евро по делото *Gjini v. S.*, само по себе си това различие не обосновава извод за нарушение на критерия за справедливост. Съпоставката следва да отчита конкретния предмет на производствата, установените нарушения, индивидуалните вредоносни последици и обстоятелството, че обезщетенията по чл. 41 от Конвенцията се определят въз основа на самостоятелна преценка на ЕСПЧ.

В случая първоинстанционният съд е извършил индивидуална оценка на всички относими обстоятелства, като е съобразил както непосредствените физически и психически страдания, така и продължилото им отражение върху състоянието на ищеца. Отчетени са особената тежест на посегателството, унизителният му характер, множеството телесни увреждания, сексуалното насилие, установеното посттравматично стресово разстройство и повишената уязвимост на пострадалия.

При съвкупната преценка на тези обстоятелства настоящият състав намира, че определеният размер от 18 000 евро осигурява справедливо обезщетяване на установените по делото неимуществени вреди. Сумата съответства на характера, интензитета и продължителността на претърпените страдания. Обезщетението по чл. 52 ЗЗД има компенсаторен, а не санкционен характер, поради което тежестта на противоправното поведение, макар да представлява съществено обстоятелство при определяне на размера, не обосновава сама по себе си присъждане на пълния претендиран размер. Ето защо не са налице основания за увеличаване на обезщетението над присъдените 18 000 евро.

В обобщение настоящият касационен състав намира, че обжалваното решение на АССГ е постановено при правилно установена фактическа обстановка и в съответствие с относимите материалноправни разпоредби. Решаващите изводи на съда относно наличието на предпоставките за ангажиране на отговорността на ответника по чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС и размера на дължимото обезщетение са правилни и обосновани. Не са налице релевираните с касационните жалби основания за отмяна по чл. 209, т. 3 АПК, поради което обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство и двете страни са заявили претенции за присъждане на

разноски, които предвид неоснователността на касационните им оспорвания, са неоснователни.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 285, ал. 1 ЗИНЗС Административен съд София-град, ХХІХ-ти тричленен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 7956 от 26.02.2026 г., постановено по адм. дело № 4059/2025 г. по описа на Административен съд – София-град, І отделение, 84-ти състав. Решението е окончателно.